

ČEPEL AZYLU

LUCIE LUKAČOVIČOVÁ

EDICE PEVNOST

ČEPEL AZYLU

LUCIE LUKAČOVIČOVÁ

FANTASTICKÁ
EPOCHA

ANDALUCÍA

SEVILLA

MÁLAGA

Ronda

Marbella

Estepona

Línea de la Concepción

Algeciras

GIBRALTAR

Tarifa

Ceuta

TANGER

Tetuán

MAROKO

ČEPEL AZYLU

LUCIE LUKAČOVIČOVÁ

Copyright © Lucie Lukačovičová, 2022

Cover © Jana Maffet Šouflová, 2022

Illustrations © Jana Maffet Šouflová, 2022

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2022

ISBN 978-80-278-0090-2 (print)

ISBN 978-80-278-1229-5 (ePub)

ISBN 978-80-278-1230-1 (mobi)

ISBN 978-80-278-1231-8 (pdf)

PODĚKOVÁNÍ

*„Nepotřebuji přítele, který kýve na všechno,
co napíšu. Můj stín kýve přesněji.“*

– parafráze Plútarcha

Díky Gobersovi za latinu a liturgii, Ilianě za povídání o krizové intervenci, Jiřímu Sýkorovi a Doktorovi za medicínu, Vladce Sacké za policejní proceduru, Lence Khadijah Ahmad za detaily k islámu a Maylo Motorkovi za skvělé a úžasné motorky.

Díky mým vytrvalým beta-čtenářům: Cyan za srdíčka malovaná do textu, Argannah za to, že je „nejvostřejší“ a zároveň se dobře baví, Ivaně a Heleně za lov překlepů, Neet za preciznost, Olórinovi za „scioní“ komentáře, Oroganovi za pozoruhodný náhled, Cavansit za sledování proudů emocí, Avye za nalezení nevyužitě pušky, Bazimu za Bazi-testy, Sadako za fanfikce, Reinitě za čas, podporu a oživení postav.

Mým hostitelům v Esteponě, kde část knihy vznikla.

Atlanovi za všechno. Maffetce a Epoše, protože jste skvělí.

PROLOG

(PRAHA, 21. STOLETÍ)

V Týnském průchodu bylo liduprázdno a ticho. Světlo měsíce a odlesky pouličního osvětlení vykreslovaly ze tmy obrysy parapetů a podloubí starých domů, dlažba se matně leskla po nedávném dešti. Hluk aut, tramvají, restaurací a skupin turistů bloumajících Prahou se zdál neskutečně daleko.

Don Alejandro si byl vědom, že je v pražských uličkách – přinejmenším pro většinu nadpřirozeného obyvatelstva – nevítaným cizincem. Ale přesto kráčel dál, bez zastavení, pohledem pozorně pátral mezi stíny. Levou rukou se dotkl amuletu ve tvaru dvou modrých očí ovinutých květinami, který měl kolem krku; *ojitos de Santa Lucía*.

Pro jeho zrak okolní tma rázem zřídla a zešedla, pohled se mu nepřírozeně zaostřil.

Instinkt ho nezklamal. Záhy spatřil postavu v širokém plášti s pelerínou, spěchající směrem k Týnskému chrámu. Alejandro znehybněl a krátce zadržel dech. Neslyšel kroky ani šelest oblečení toho druhého.

„Stůj!“ křikl španělsky a vyrazil za neznámým.

„Jsi vážně otravně neodbytný,“ odpověděl muž v plášti ve stejném jazyce. Zastavil se a obrátil se ke svému pronásledovateli čelem. „Tvoje smůla.“

„*Que la Santa Cruz sea mi luz,*“ začal Alejandro okamžitě odříkávat vymítací formuli, částečně španělsky, částečně latinsky.

Aniž zpomalil, vytáhl od pasu růženec se zavěšeným medailonem ve tvaru svatojakubského kříže. „*Que no sea el dragón mi señor...*“ Zkušeně se vyhnul pohledu do protivníkových bleďých planoucích očí. Unikl zavíření pláště, které pokrylo dlažbu kolem jinovatkou. „*Vade retro Satana...*!“

Vzápětí mu strašlivá síla vyrvala medailon z ruky. V hrudi mu vybuchla ochromující bolest a všechno pohltila tma.

Noc pokročila a ruch města se ztišil ještě víc.

„Gabrieli? Gabrieli! Přišel jsi! Potřebuju pomoc!“ Zavolání ve španělštině se dutě neslo mezi zdmi, zjevně doléhalo z nitra Týnského chrámu. Rozhodně to nebyl lidský hlas, ale něco, co by běžný noční chodec bez nadpřirozeného nadání nedokázal zaslechnout.

Ale Gabriel slyšel dobře; ten, kdo ho volal, už určitě vycítil jeho přítomnost.

Prolétl za hlasem zavřenými postranními dveřmi do katedrály. Ostatně coby duchovi mu hmotné překážky nijak nevadily.

„Dostal jsem zprávu,“ odpověděl. Rozeznal mezi sloupy, stíny lavic a mihotáním věčného světla vysokou postavu v plášti s pelerínou. Měl dojem, že cítí zvláštní, trochu exotickou vůni. „Kdo jsi, příteli? Vážil jsi dlouhou cestu. Co se děje? Stalo se něco Juanitě?“

„Zatím ne, ale mohlo by,“ odpověděl cizinec.

„Můžu nějak pomoci?“ Gabriel zůstal stát, vznášel se jen nepatrný kousek nad podlahou. Jeho pocit, že něco není v pořádku, sílil každým okamžikem.

„Nepochybně ano.“ Hlas neznámého najednou získal zvláštní pochmurný tón. Postava udělala pár kroků dopředu.

Gabriel se mu chtěl vydat vstříc. Ale zarazil se ve chvíli, kdy si všiml, že neznámý ve svěšené ruce drží růženec s medailonem ve tvaru svatojakubského kříže. Vzápětí rozeznal, že korálky jsou zbrocené krví.

Pokusil se vrhnout dozadu a proletět dveřmi zpátky ven, zády napřed. Ale už bylo pozdě.

KAPITOLA I.

BENEDIKT: MORÁLNÍ POVINNOST

„Morálka je soukromý a nákladný luxus.“

– Henry Adams

„Ten chlápek má v hrudníku díru jako vrata! S tímhle máme sehnat umrlčí pas a zařídit repatriaci těla?“ Pražský představený Gellért řval tak, že ho bylo slyšet z poradního sálu až na studenou kamennou chodbu. „Přijede si sem, neohlásí se a pak se tu ještě nechá zabít! A ty španělský svatojakubský blbečci mají ještě tu drzost plácát něco o tom, že vůči němu máme morální povinnost! To snad nemyslej vážně!“ Podle hlasitého zadunění následovala rána pěstí do stolu.

Záhy ven dolehl tlumený a klidný hlas Gellértova pobočníka Jakoubka. Slovům nebylo rozumět, ale zjevně se snažil svého nadřízeného mírnit.

„Víš, jak budeme muset tlačit na naše kontakty, abychom tu mrtvolu dostali pryč? Pražská policie není slepá ani neschopná, a tohle se jim nebude líbit ani za mák. Jak budu vysvětlovat, že to byl zatoulanej lovec nestvůr?“ odsekl mu představený

otráveně, ale přinejmenším přestal otloukat starý masivní stůl, který za nic nemohl.

Opět Jakoubkův měkký hlas, podobný šelestění plynoucí vody.

„Pražský Azyl tady není pro srandu králíkům!“ zuřil dál Gellért; uklidňování tentokrát zřejmě nezabralo tak dobře. „Ani když jsme se Španělákama ,dvě větve jednoho stromu‘, jak to píšou – četl jsi ten jejich mail mimochodem? Romantizující, že bych blil! Ale když jim to vmetu do obličeje, tak mi líbezně sdělej, že si můžu jít leda tak stěžovat na jejich ústředí do Santiaga!“

Benedikt zůstal stát na chodbě a napíнал uši. Váhal, jestli zaklepat, nebo se otočit, tiše se vytrátit a tvářit se, že tady nikdy nebyl. I když se jeho vztahy s lovci monster, spadajícími pod pražskou větev organizace Azyl, za poslední rok o něco zlepšily, pořád to nebyla úplně výhra v loterii. Gellért byl v Praze hlavou Azylu a uměl být vzteklý jak rosomák – a pak bylo lepší jít mu z cesty.

Benedikt se pomalu nadechl a vydechl. *Nemůžu čekat, pomyslel si. Ostatně, co mi Gellért udělá? Dá mi pěstí? To mu Jakoubek nedovolí. Vyrazí mě z řad Azylu? Ha. Ha. Ha.*

Počkal, až bude mluvit pobočník, a zaklepal.

Na nevrle Gellértovo „dále“ vstoupil dovnitř.

Poradní sál pražského Azylu byl staré místo. Uprostřed stál dubový stůl, těžký a velký tak, že si nikdo nebyl jistý, jak ho dávno zesnulí členové řádu kdysi dostali dovnitř; na desce se povalovala složka s fotografiemi a dokumenty. Od kamen-

ného stropu visely na řetězech olejové lampy zdobené symbolem srpku měsíce a písmenem alfa, emblémy Azylu. Na zdech visely gobelíny zobrazující rytíře bojující s nestvůrami.

Gellért stál vedle své židle, mihotavé světlo vrhalo na podlahu dlouhý stín jeho mohutného těla a zaťatých pěstí. Vlasy i vousy měl prošedivělé, ale pečlivě zastřižené a udržované. Na sobě měl svou obvyklou černou sutanu a kolem krku na řetězu stříbrný krucifix, aby náhodou někdo nebyl na pochybách, že mluví s jedním z nejschopnějších evropských katolických exorcistů.

Jakoubek – vlastním jménem Jakub, ale tak mu nikdo neříkal – naopak poklidně seděl, prsty stíhlých rukou propletené v zamyšlení. Působil – na rozdíl od představeného – v tmavých kalhotách a světlé košili velmi civilně; mohl by být programátor, úředník, učitel nebo něco podobného, za co by se rozhodl vydávat. Vlasy už měl úplně stříbrné, byl spíš vysoký a šlachovitý než svalnatý, ale stále schopný šermíř.

„Co je?“ zavrčel Gellért. Benedikt to vzal jako dobré znamení, že je představený ochoten ho vyslechnout – navzdory tomu, že je odpadlíkem z řad Azylu a lovcem samotářem.

„Vím, že Azyl zajímá jenom ochrana lidí, to mi nemusíte připomínat,“ začal opatrně ve snaze vyhnout se tomu, že by ho Gellért začal verbálně tlouct do hlavy zákony řádu. „Vím, že nadpřirozené bytosti včetně duchů spíš... odstraňujete, pokud jsou nebezpečné a agresivní. Ale,“ krátce

se odmlčel, „nevíte něco o tom, proč zmizel Gabriel?“

„Tvůj strážný duch je pryč?“ Jakoubek vypadal zaskočeně. *Nebo to vážně tak dobře hraje?* zapochyboval Benedikt.

„Máme důležitější věci na práci než vymítat jednoho odrzlého mrtvého okultistu, který má – i když se tomu někdy divím – čistý rejstřík,“ ohradil se Gellért.

„To jsem nemyslel ani nenaznačil,“ pospíšil si s ujištěním Benedikt. *I když přesně proto jsem sem přišel. Gabriel je silný duch, vždycky byl. Chtělo by to přinejmenším Gellérta samotného, aby se mu dostal na kopytku, aby mu dokázal ublížit.*

„Nemohl někde zmerčit příležitost shrábnout nějaký okultní spisek nebo získat nějaké obskurní mystické znalosti? Prostě vypadl a jenom se nena-máhal ti o tom říct?“ nadhodil Gellért. Hněv z něj očividně z valné části vyprchal.

„Nevypadl by jen tak bez vysvětlení. Něco se mu muselo stát,“ odpověděl Benedikt tak pevně, jak jen dokázal. Krátký pohled do Jakoubkovy tváře ho ale ubezpečil, že pobočníkovi neušlo Benediktovo krátké, bolestné zaváhání. *Co když se Gabriel opravdu jen vydal na lov nějaké zajímavé antikvity? Co když tady Gellérta štvu úplně zbytečně?*

Představený se nadechl k nějaké sarkastické odpovědi, ale Jakoubek naklonil hlavu na stranu a drobným gestem ho zadržel.

„Dobře, dobře, praktičnost především,“ zamručel Gellért. „Pracujme s tím, co se nabízí. Ozvi se

Teodorovi, budete to řešit společně, takže budete mít k dispozici kontakty Azylu.“

Benedikt přivřel podezíravě oči. *Že by Gellért dostal náhlý záchvat šlechetnosti? To už bych spíš u něj věřil v nějaké dočasné pomatení smyslu...*

Představený jeho výrazu nevěnoval příliš pozornosti a pokračoval:

„Protože jdeš na prvním místě vyšetřovat jednu nepříjemnou nadpřirozenou vraždu člověka. Nás momentálně příliš zaměstnává papírování a vysvětlování. A nezapomínej, že Teodor tomu velí, jasné?“ Shrábl ze stolu fotografie a podal je Benediktovi.

Eeej, ruku nahoru, kdo to nečekal.

„Ty možná máš zmizelého ducha,“ dodal Gellért, „ale my máme mrtvého exorcistu. A nabízí se nepříjemná otázka – jestli to spolu náhodou nějak nesouvisí.“

Benedikt zíral na fotky těla. Ztěžka polkl. *Tohle nebyl žádný nezkušený amatér. Mohl Gabriela vymítat? Mohl ho Gabriel zabít?*

Když zvedl oči, setkal se s Gellértovým zkoumavým pohledem.

Sál, který sloužil lovcům z Azylu k výcviku, byl světlý a moderní. Benedikt zůstal stát na prahu a mlčky sledoval svého mladšího bratra při tréninku.

Teodor byl o něco útlejší v ramenou než Benedikt, hladce oholený, dlouhé plavé vlasy měl sčesané do

copu, který mu sahal téměř ke kolenům a na konci v něm byl vpletený masivní nefritový kruh. Na sobě měl volné černé kalhoty a tuniku s mandarínským límečkem a širokými manžetami. Vířil kolem sebe vietnamským mečem, rovnou čepelí broušenou na dvě strany. Pohyboval se lehce a bez zaváhání, ani na okamžik neztrácel rovnováhu.

Už mu chybí jen naučit se techniku létajících nohou a bude běhat po vodní hladině a stvolech bambusu, pomyslel si Benedikt kysele. Jeho vlastní výcvik zahrnoval šerm se dvěma tesáky a mlácení do boxovacího pytle. Taky vedle Teodora působil téměř neurvale, se strništěm na tvářích a světlými vlasy po ramena, s konečky nestejně dlouhými, jak si za dlouhá léta zvykl zkracovat si je sám.

Teodor sekl z prudké otočky. Zároveň se nefritový kruh pohnul sám od sebe v bleskovém švihnutí, které se vymykalo fyzikálním zákonům. Lovec pokračoval dál ve smrtícím tanci, v němž se proplétala čepel a nefrit, dvě zbraně, které dokázal nezávisle používat.

Nemá to blbě vymyšlený. Benedikt viděl bratra používat očarovaný kruh v boji už dřív, ale stejně ho to pořád fascinovalo. Nefrit se nedal rozbít a bylo možné jím pohybovat silou vůle, pokud se ho majitel přímo dotýkal; dlouhé vlasy podmínku splňovaly, a navíc nechávaly Teodorovi volné obě ruce. Samozřejmě riskoval, že mu něco vlasy usekne nebo upálí, ale většina protivníků byla zkrátka zaskočená. Z okultní hračky se tak stala velmi účinná zbraň.

Mladší z lovců udělal poslední krok a skončil v závěrečném postoji. Benedikt odolal nutkání ironicky zatleskat. Jeho vztah s bratrem se sice zvolna zlepšil, ale stále byl hodně křehký. *Po matčině smrti jsme se deset let nenáviděli. To nepřejde snadno ani rychle. Nesmím dělat blbosti, Gabriel by řekl, že jsem dětinský...* Krátce stiskl víčka.

„Potřebuješ něco...?“ začal Teodor neutrálně, ale zarazil se, když viděl bratrův výraz. „Co se stalo?“ Jeho tón byl napjatý.

Benedikt se rozhodl být stručný:

„Gabriel zmizel a my dva ho na Gellértův rozkaz hledáme. Ach, a taky vyšetřujeme smrt španělského exorcisty tady v Praze.“

Teodor na něj chvíli jen upíral pohled, obličej bez výrazu.

„Dobrá,“ řekl vzápětí. „Převleču se do pracovního a ty mi mezitím shrneš, co víme. Kde máš Yissl?“

Benedikt se rozhodl štiplavě nekomentovat fakt, že se bratr hned zkraje ptá na jeho partačku. *Která je shodou okolností golemka, tudíž pro členy Azylu pouhý nástroj zhruba na úrovni židle nebo krumpáče. No, možná magického krumpáče.*

„Gabriela jsem naposled viděl včera večer, když jsem šel spát,“ přešel rovnou k věci. „Nechoval se nijak neobvykle. Nad ránem, ještě za tmy, mě vzbudila právě Yissl, celá rozrušená. Gabriel si během noci četl, ona mu obracela stránky. Dvě hodiny po půlnoci řekl, že musí ven, něco si zařídit k Týnskému chrámu, a do hodiny bude zpátky. Už se nevrátil.“ Benedikt si odkašlal, aby jeho hlas ne-

zněl tak přidušeně. „Prohledali jsme okolí Týna, na jakékoliv přízračné rezidenty bylo už příliš blízko svítání, katedrála byla pochopitelně zavřená.“ *A vloupat se tam jsem si netroufl.* „Našli jsme jenom o pár rohů dál pásku s vyznačeným místem činu a hemžící se policajty, tedy druhou část našeho momentálního úkolu. Což jsme tehdy netušili. Když vyšlo slunce, poslal jsem Yissl domů a vyrazil sem.“ *Abych si hned do začátku ověřil, jestli v tom Azyl nemá prsty.*

Sledoval, jak na sebe Teodor rychle natahuje tmavé džínsy a černou mikinu s kapucí a zelenou výšivkou měsíčního srpku a písmene alfa. Krátce zahlédl na bratrově hrudi čtyři dlouhé rovnoběžné jizvy, vybledlé, ale pořád se výrazně táhnoucí po světlé kůži. *Nejspíš stopy po drápech; celkem obvyklá památka na těle lovce nestvůr. Ale tyhle neznám. Ostatně, měl spoustu času nějaké nasbírat od doby, kdy mi bylo dvacet a lovili jsme spolu.*

„V okolí Týna by se mohli vyskytovat nějakí všímaví duchové, takže možná máme svědky. Ale na ty si musíme počkat do setmění,“ dodal nakonec.

„Takže co můžeme udělat ještě teď za denního světla? Týnský chrám otevírá v deset ráno.“ Teodor byl okamžitě zcela soustředěný na případ. „Ale stejně tam asi chceme jít až mezi setměním a zavrácací dobou? Možná bude rozumné se nejdřív stavit v márnici za exorcistou?“

„Náš mrtvý je Don Alejandro, příslušník španělské pobočky Azylu z Málagy. Jejich organizace vyrostla na základech řádu Svatojakubských ry-

tířů, kteří měli za úkol chránit poutníky na cestě do Santiaga de Compostela. Jsou rozlezlí po celém Španělsku.“ Benedikt se rychle zadíval do složky a přelétával pohledem údaje a kousky textu. „Podle zpráv z Málagy dorazil do Prahy včera večer. Neznají důvod jeho návštěvy, nevědí, že by se někde ubytoval – a přinejmenším se tváří, že nemají po-
nětí, proč se nám neohlásil a porušil tím lokální subordinaci. Spolehlivý a zkušený vymítač, bylo mu jedenačtyřicet; a měl dobré vybavení, podívej.“ Ukázal bratrovi fotografii Alejandra meče a talismanu ve tvaru očí a květin.

„Co je to?“

„Lidské oči a křížatka vzpřímená, které se taky říká květ svaté Lucie, patronky uzdravení a posílení zraku. Dohromady *ojitos de Santa Lucía*, amulet na vidění ve tmě.“ Benedikt si zamyšleně promnul bradu. „Meč vypadá typově na 16. století, ruka chráněná kovovými pruty kolem jílce. A nic za to nedám, že tenhle půlměsíc je mečířská značka, ta věc je nejspíš původní, vykováná v Toledo.“ Povzdechl si. „Nic naplat, stejně týpek skončil s prolomeným hrudním košem.“

„Zvenku, nebo zevnitř?“ zajímal se Teodor. Opásal se mečem, stočil cop do kapuce a přes ramena přehodil dlouhý kabát skrývající zbraň.

„Zvenku,“ opáčil Benedikt lakonicky. „Snad k tomu nějaké podrobnosti zjistíme, když mrkneme přímo na tělo. Můžeme vyrazit?“

Chlad v márnici zalézal pod kůži a na chodbě zne-pokojivě poblikávaly zářivky. Doktorka Hel už návštěvu očekávala. Benedikt ani Teodor se s ní nikdy nesetkali osobně, ačkoliv byla dlouhodobým externím kontaktem Azylu, od jehož členů získala přezdívku, prý vzniklou zkrácením jména Helena. Před nějakými třinácti lety bratrům zprostředkovala možnost účastnit se pitvy s výkladem spolu se skupinou studentů medicíny. Silně pochybovali, že by si jejich jména pamatovala.

Teď stála před nimi a zamyšleně si je měřila. Byla jedním ze spolupracovníků, kteří sice nebyli explicitně zasvěceni do existence nadpřirozena a Azylu, ale měli rámcové tušení o věcech mezi nebem a zemí – a byli příležitostně ochotni pomoci, pokud to neohrožovalo jejich zájmy, práci a život. Nepochybně už jakožto soudní lékařka viděla le-dacos. Ostatně ne ke každé oběti nadpřirozeného útoku se Azyl stihl dostat dřív než policie. Jenže Hel se nezdála ochotná k užší spolupráci, a tak kolem ní lovci raději našlapovali opatrně. Helinu dobrou vůli nebylo radno napínat, protože podle všeho, co o ní slyšeli, byla schopna praštit telefonem i Gellértovi.

Hel měla široké boky a hrudník, byla to mohutná žena, která by mohla být předlohou pro Věstonickou Venuši. Žádná křehká intelektuálka, spíš vypadala jako někdo, kdo by deskami na papíry umlátil libovolného vetřelce. Světlé vlasy měla stažené v drdolu, ze kterého uniklo pár pramínků rámu-jících hezký kulatý obličej s pronikavýma očima.

Přes bílé kalhoty a košili měla přehozený bělostný lékařský plášť nadměrné velikosti.

„Pojďte dovnitř, nestůjte ve dveřích, ať mi neuletí dušičky,“ přivítala je. Nebyli si jistí, nakolik žertuje, i když žádného ducha ani éterální otisk kolem neviděli. Nad tím, že příchozí vypadají jako reklama na černé kabáty, se doktorka nijak nepozastavila.

Teodor se ujal slova, představil je, podal jí dokumenty opravňující bratry, aby si mrtvolu prohlédli. V papírech byli uvedeni coby zástupci pohřební společnosti zajišťující repatriaci těla. Bez ohledu na míru Heliny informovanosti bylo potřeba dát pozor, aby se nedostala do problémů.

„Můžete nám, prosím, říct něco víc o stavu zesnulého?“ zeptal se Teodor opatrně. „Ať máme co nejpřesnější představu, s čím budeme pracovat. Rodina chce ostatky co nejdříve zpátky ve Španělsku, jakmile k tomu policie udělí souhlas.“

„Klidně vám něco povím, jen jestli mi budete rozumět,“ pokrčila rameny a otevřela box s tělem mrtvého lovce. „Penetrující poranění hrudníku jak z učebnice. Dvířková zlomenina žeber, rozdrcené sternum, lacerace levé plíce, ruptury cév, kontuze srdce, samá nádhera.“ Hel se na ně přísně zadívala.

„Asi to byla hodně velká rána?“ pokusil se Benedikt o chabou odpověď.

„To nepochybně.“ Odhrnula plachtu a lovcům se naskytl pohled na mrtvolu s proraženým hrudním košem, zničeným tak, že se nedal ani rozumně zašít.

Don Alejandro býval zjevně fyzicky zdatný, měl symetrickou tvář, která působila přísně i ve smrti, v černých vlasech jen tu a tam šedivou nitku.

Bratři opatrně prohlíželi každý centimetr nešťastníkovy kůže, jestli nenajdou jakékoliv znamení, symboly nebo podivně tvarované skvrny. Libovolné stopy po nějakém nadpřirozeném zásahu, které by byly neviditelné pro normálního člověka.

„Můžeme se podívat na záda?“ nadhodil Teodor. „Šlo to skrz?“

„Nešlo. Jak vidíte.“ Hel zkušeným grifem mrtvolu obrátila.

„Nic,“ zamumlal Benedikt. „Padnul prostě na jednu ránu.“

„Prosím?“ obrátila se k němu Hel s pozvednutým obočím.

„Dělá nám poněkud starosti, jak tohle zvládneme, pokud budou pozůstalí chtít na pohřeb otevřenou rakev a nebude se jim líbit nápad přikrýt zesnulého až po bradu,“ vysvětlil Benedikt bez mrknutí oka.

„Nic dalšího už nevykougáme,“ potvrdil Teodor.

Hel přikývla. Upravila a přikryla mrtvolu, zavřela box.

„Mám vám vyřídit, že jeho osobní věci, přívěsek a meč, které jsou rodinné dědictví, budou rovněž odeslány rodině, jakmile to bude možné,“ dodala. „Všechno je nafocené, zdokumentované, pro dokazování to nemá význam.“

Dobře, takže tohle nemusíme řešit, oddechl si Benedikt.

„Děkujeme za váš čas a pomoc, nebudeme vás zdržovat,“ loučil se Teodor spěšně. Benedikt doufal, že se mu daří alespoň z poloviny tak dobře jako bratrovi zakrýt zklamání z toho, že nenašli vůbec nic, co by jim nějak pomohlo v pátrání.

„Dobrá, dobrá.“ Hel je mávnutím nasměrovala ke dveřím na znamení, že audience je u konce. Ale pak promluvila znovu. „Víte, co je zvláštní?“ Založila si ruce. „Na srdci zůstaly zhmožděniný ve tvaru prstů.“

„Jak... by něco takového bylo možné?“ hlesl Benedikt.

„Nijak,“ opáčila. „Leda by mu někdo ten hrudník prorazil pěstí a srdce zmáčkl v ruce; všechna ostatní vysvětlení jsou ještě nepravděpodobnější. Jenže něco takového je samozřejmě nemožné, tudíž jsme to ani já, ani kolega znalec ve svém posudku pro policii neuvedli.“

„Ach tak,“ vypáčil ze sebe Benedikt. *Uf. To byla klika. My to víme, v papírech to není, nejlepší možná varianta.*

Nadechl se, aby Hel poděkoval, ale ta ho gestem zarazila, načež oba návštěvníky bez rozloučení vysypala ven.

Teodor si povzdechl: „Tak z tohohle mám výrazně smíšené dojmy. Máš nějaký návrh, kam dál?“

„Yissl,“ řekl Benedikt tiše. „Jdeme za Yissl.“

Bratři zamířili k sešlému domku, který Benedikt používal jako útočiště a základnu pro svou loveckou práci.

Yissl seděla u stolu a s nekonečnou trpělivostí systematicky pročetla knihy a několikery noviny, které měla položené před sebou. Venku bylo zatáženo, takže si k práci zažehla lampu. Světlo petrolejky zdůrazňovalo kontrast její bledé pleti a černých vlasů, jemné rysy a linie dlouhých řas. Na sobě měla volné tmavé kalhoty a tričko s potiskem propletených geometrických vzorů; byla bosa a nezdálo se, že by vnímala chlad táhnoucí od podlahy. Na čele se jí rýsovalo několik téměř neviditelných tenkých jizev tvořících tři hebrejská písmena – šém, jímž ji její stvořitel před staletími probudil k životu.

Když Benedikt vešel dovnitř, ani se nepokusil cvaknout vypínačem. Yissl sama sice nezpůsobovala selhávání techniky a elektrického osvětlení, ale lovec byl zvyklý na Gabriela.

„Přišla jsi na něco?“ ptal se starší lovec hned ode dveří.

Golemka si povzdechla a zavrtěla hlavou: „Naneštěstí ne. Nebo mě nenapadá, s čím si ty informace spojit.“

Podala Benediktovi poznámky shrnující obsah veškerého čtiva, jímž se Gabriel zabýval tu noc, co zmizel. Některými svazky sice jen zběžně listoval, ale Yissl si je pamatovala, protože jako nehmotný duch by si je bez její pomoci ani neotevřel. Obvykle Gabrielovi obracela stránky, zatímco Bene-

dikt spal. Sama se průběžně věnovala úklidu nebo se zaujetím studovala moderní historii s důrazem na druhou světovou válku – obzvlášť její průběh v Čechách do nejmenších podrobností.

Ukázalo se, že předmětem Gabrielova zájmu byly především mysticko-filozofické spisy pojednávající o souvztažnosti pojmů jako „faneron“ a „eidolon“. Benedikt mlčky obrátil oči v sloup a předal tyhle konkrétní výpisky Teodorovi. *Vždycky jsi byl pečlivější student, tak si je užij.*

Něco konkrétního se dalo vyčíst až z úplně poslední knihy, jejíž listy Gabriel jen tak prolétl, nechal si ji podat chvíli před odchodem. Popisovala historii Gibraltaru s důrazem na Velké obléhání v 18. století. A nakonec noviny, v nichž ale byly jen běžné zprávy ze světa. Dokonce to ani nebyl bulvár, který jinak lovci s oblibou četli, protože se v něm občas vyskytovaly senzační články a reportáže o nadpřirozených jevech – potenciálně pravdivé.

„Žádné zmínky o svatojakubských rytířích? Nebo o Týnském chrámu?“ ujišťoval se starší z bratrů.

„Ne,“ potvrdila Yissl sklesle.

Benedikt jí shrnul situaci, nechal ji pročíst složku a vylíčil, co zjistili v márnici.

„Netuším, co mohlo Gabriela přimět, aby jen tak vyrazil pryč a neřekl nám, o co jde.“ Golemka rozhodila bezradně rukama. „Moc se mu to nepodobá, ale ty ho znáš déle?“

„Nepodobá se mu to ani trochu,“ kývl Benedikt. „Musel by si být naprosto jistý, že se nic nezvrtne... Anebo mohlo jít o něco vysoce soukromého.“

„Nebo obojí?“ navrhl Teodor a odložil poznámky.

„Připravím vám teplé jídlo,“ navrhla golemka. „Až to půjde, můžete obejít duchy kolem Týna a já zatím dočtu některé části těch knih, které jsem přeskakovala. Ujistím se, že mi opravdu nic neuniklo.“

Teodor se chystal něco namítnout.

„Jste živí lidé,“ zarazila ho Yissl jemně. „Na rozdíl ode mne nebo Gabriela musíte jíst.“

Bratři vstoupili do těžkého ticha Týnského chrámu. Dosud bylo otevřeno, ale venku už panovala tma. Uvítala je zlacená nádhera a mlčení vysokých kamenných zdí, mihotání svíček a věčného světla. Benediktovy kroky zněly těžce a nepatřičně, Teodora téměř nebylo slyšet. Obezřetně se rozhlíželi a hledali, jestli jim jejich vrozené nadání vidět přízraky neukáže něco, co by běžný návštěvník nedokázal postřehnout.

„Kdo tady straší?“ zeptal se mladší lovec šeptem.

„Zvonící jeptiška a duch s hořícíma rukama.“ Starší si promnul bradu. „Jeptiška bývala zaživa poněkud sebestředná šlechtična, co zabila svou služku. Ten druhý je chlapík, který kradl v kostele svíčky a prodával je.“

„Zloděj není zrovna věrohodný zdroj informací.“ Teodor ještě víc ztlumil hlas, aby ho místní spektrální obyvatelé nezaslechli.

„Možná to byl neznaboh a grázl; ale možná neměl co jíst a kradl, aby neumřel hladu. To nevíme,“ upozornil Benedikt.

„Počkej, ty to nevíš? Myslel jsem, že ho znáš.“

„Je to dost plachý přízrak, obvykle se spíš skrývá, nikdy jsem s ním nemluvil.“ Benedikt věnoval bratrově trochu otrávený pohled. „Že nemám vůči duchům předsudky, neznamená, že si tykám s každým kolemjdoucím zjevením, takže...“ Odmlčel se.

Oba nastražili uši. Mezi sloupy se nesly tiché vzlyky a sténání. Jako tlumený nářek člověka, jehož něco bolí.

Záhy našli u stěny schouleného vyhublého muže s propadlou tváří. Kromě toho, že skrz něj bylo vidět, mu hořely prsty – každý jedním plamenem.

„Chval každý duch Hospodina, i Ježíše, jeho syna,“ zahájil Benedikt rozhovor formulí obvyklou pro neagresivní komunikaci s přízraky v české kotlině.

„Když Ho chválíš ty, chválím Ho i já,“ odvětil duch plačtivě. Vzápětí se prudce narovnal. „Počkat, vy mě vidíte?“

„Ano. Neboj se, nechceme ti ublížit,“ pospíšil si starší lovec. Vzápětí si všiml, že zjevení má popálené boky a ohořelé oblečení. „Co se ti to stalo? To jsi dřív přece neměl? Nebo ano?“

„Byl tady včera v noci... zlý, zlý, zlý! Dábel nejspíš!“ Zloděj svíček se otrásl a zmlkl.

„Jak vypadal?“ pobídl ho mírně Benedikt. *Nebylo by to poprvé, kdy někdo z duchů popisuje neobvyklou bytost jako ďábla.*

„Nevím! Měl... tmavý plášť. Šel z něj mráz po zádech, snažil jsem se schovat, nesvítit, aby mě neviděl... Ale můj oheň jde těžko skrýt, popálil jsem se.“

Jasně, uvědomil si Benedikt. Zkoušel si schovat hořící prsty do podpaží nebo něco takového. Muselo to být hodně ošklivé, když se nezvládl za den vrátit do své původní podoby, do původního stavu.

„Byl tu sám?“ pokračoval opatrně ve vyptávání.

Teodor neříkal nic, a naopak se trochu stáhl dozadu, aby se duch necítil zahnaný do kouta.

„Ne,“ hlesl zloděj. Vzápětí ze sebe začal sypat slova jako někdo, kdo se potřebuje vypovídat. „Pak přišel ten elegantní pán. Měl dlouhé vlasy, asi pod ramena... a bílé, i když vypadal mladě. Černý oblek, černá košile a vesta, stříbrná spona...“

Starší lovec ho povzbudil gestem k pokračování, i když v duchu už tou dobou skučel: *Gabriel! Co se s ním stalo?*

„Viděl jsi je přijít? Jestli se třeba otevřely a zavřely dveře?“ položil co nejklidněji doplňující otázku.

„Ne, neviděl.“

„A potom...?“

„O něčem se bavili, padlo jméno Juanita, neposlouchal jsem cizí rozhovor, to bych si netroufl!“ vychrlil ze sebe duch. „Bylo to jen pár vět. Pak se ten s bílými vlasy pokusil utéct, ale démon po něm skočil, musel mít sílu mnoha mužů! Chvilí zápasili... Bělovlasý podlehl, byl pak nejspíš bez sebe, vznášel se úplně bezvládně. Ten v plášti ho odvedl pryč postranními dveřmi.“ Ukázal hořícím prstem.

Benedikt polkl. *Kdo by chtěl Gabrielovi ublížit? Hloupá otázka. Jako okultista, sběratel antikvit a podivností si mohl nadělat nepřátele ledaskde.*

„Takže útočník byl nehmotný?“ ujišťoval se, jak nejkldněji dokázal. *Přízraky si mezi sebou můžou dávat do zubů po libosti, ale fyzickými předměty – nebo osobami – procházejí.*

„To jsem si nejdřív myslel,“ zamumlal duch. „Ale jak se rvali, bělovlasý mu vyrazil něco z ruky. Cin-klo to támhle v koutě. Bylo to hmotné.“

„Zbraň?“

„Ne, spíš nějaký přívěsek? Ale neodvážil jsem se to zkoumat.“

Teodor se nenechal pobízet a šel prohledat podlahu chrámu.

„Nic dalšího si nevybavíš? Nějakou podrobnost?“ nadhodil Benedikt, ale zloděj jen utrápeně zavrtěl hlavou.

Benedikt si povzdechl. Už už chtěl říct: *Gabrieli, dej mu trochu své síly, ať se může rychleji uzdravit...*

Krátce stiskl víčka.

„Můžeme ti nějak pomoci? Zmírnit tvou bolest?“ zeptal se jemně.

„Mohli byste za mě zapálit svíčku? Alespoň malou... prosím...,“ hlesl duch jako někdo, kdo se neodvažuje ani doufat, že by vůči němu někdo projev il špetku soucitu.

„Samozřejmě.“ Benedikt rovnou přešel k nejbližší postranní kapli, kde byla pokladnička a svíce. Začal spěšně házet peníze do kovové schránky – a záhy mu došly drobné. Oddíl peněženky určený

na bankovky zel rovněž prázdnotou. *Gabriel by cynicky podotkl, že tady karty neberou.*

Přesto se ozvalo další cinknutí. Benedikt zvedl hlavu od prohledávání kapes kabátu. Vedle stál Teodor s hrstí vlastních mincí.

„Nejsi ty náhodou buddhista?“ rýpl si Benedikt lehce ironicky.

„Jsem; a ty taky nejsi křesťan,“ odpověděl Teodor smrtelně vážně. „Ale na tom nezáleží, pokud mu to pomůže, ne?“

Do pokladničky zacinkaly poslední potřebné mince.

Pak bratři mlčky vybrali a zapálili deset svíček. Nářek hořícího ducha se vytratil v úlevném povzdechu a nastalo ticho.

„Ani se nezeptal, co jsme zač,“ konstatoval zamysleně Teodor, zatímco stoupali po necelých dvou stovkách schodů do věže chrámu.

„Byli jsme možná po sakra dlouhé době někdo, kdo se zajímal, jak mu je a co se mu stalo,“ pokrčil rameny Benedikt a schoval padělanou průkazku Národního památkového ústavu, která jim zajistila přístup do zvonice.

Na chvíli se zastavili na schodišti, kde měli jistotu, že je nikdo nebude rušit. Teodor vytáhl z kapsy průhledný uzavíratelný sáček. Uvnitř se matně leskly tmavě červené korálky růžence a mezi nimi zlatá očka. Na něm byl zavěšený medailon se

svatojakubským křížem, s dosud patrnými stopami zaschlé krve.

„Bylo to důkladně zapadlé v koutě, útočník to buď nehledal, nebo se mu to nepodařilo najít,“ řekl mladší z bratrů. „Ostatně to nikdo nenašel ani přes den, ať už z řad turistů, nebo pokud se mezitím v chrámu uklízelo.“

„Nevíme jistě, že ta věc patřila Alejandrovi,“ vyslovil starší z lovců, co si oba mysleli. „Ale byla by to veliká náhodička, kdyby ne. Dokážeme zjistit, jestli je krev jeho?“

„Nevím, nevím. Ani Gellért nedokáže vytáhnout z kapsy forenzní laboratoř. O tom, jak už teď celý incident zatěžuje naše vztahy, ani nemluví. Žádnému psionikovi ani věštci bych to do ruky nedal, tohle by mu mohlo obrazně řečeno uštěřit hlavu. Ale vlastnictví růžence si můžeme potvrdit i jinak.“

„Na to se stačí zeptat Španěláků, jestli něco takového nosil,“ přikývl Benedikt. Krátce se pohroužil do úvah. „Útočník procházel zavřenými dveřmi, mohl se dotknout Gabriela – a přitom mít v ruce růženec... který mu ale Gabriel vyrazil, pokud můžeme věřit našemu svědkovi.“

„Ne že by nebyli tvorové, co umějí být střídavě hmotní a nehmotní – nebo být oboje zároveň. Ale taky mi to nějak nesedí,“ zavrtěl hlavou Teodor.

„Pojďme se zeptat, jestli si něčeho nevšimla naše milá jeptiška vražedkyně.“

Elektrické světlo ve zvonici zablikalo a zhaslo krátce předtím, než lovci vstoupili. Ani se nenamáhali zkoušet si posvítit baterkou nebo mobilem. Jakákoliv moderní technika, od motoru auta až po pistoli, totiž v přítomnosti nadpřirozených jevů velmi rychle selhávala. Na okamžik nehybně stáli ve tmě.

„Pochválen pán Ježíš Kristus,“ přivítala je průsvitná pohledná žena v řeholním oděvu. Vypadala jako kultivovaná dáma, jejíž ruce se nikdy nedotkly těžké práce – a v žádném případě jako někdo, kdo by byl schopen zabít člověka. Vydávala slabou namodralou záři a nezdála se nijak překvapená tím, že ji bratři vidí.

„Až na věky,“ odpověděli jednohlasně.

„Vy jste Gabrielovi přátelé, že?“ prohlásila rovnou. „Věděla jsem, že ho někdo přijde hledat. Díkybohu!“

„Vy se s Gabrielem znáte?“ podivil se starší lovec. *Ale vlastně by mě to nemělo překvapovat. Gabriel byl vždycky velmi společenský a rád navazoval kontakty. Smrt ho v tom až tak neomezila.*

„Ano, občas se tady zastavil, nosil mi novinky o životě šlechty, drby z města nebo zprávy od ostatních duchů, kteří musí strašit na jiných místech a nemohou je opustit,“ vysvětlila. „On byl občas trochu jízlivý, ale natolik zábavný společník, že jsem mu všechno v tu ránu odpustila,“ povzdechla si. „Byl vždycky trochu neznaboh a koketoval s okultními vědami, to není žádné tajemství. Ale nevěřím, že by ho jen tak odnesl čert.“

„Proč tomu nevěříte?“

„Protože si myslím, že Gabriel je natolik vychytalý, že by přelstil i ďábla.“

„Co se mu stalo? Mluvte, prosím,“ pospíšil si Benedikt. „Jakákoliv podrobnost nám může pomoci ho najít a zachránit!“

„Nějaký cizí muž ho přemohl a odvedl pryč. Dotyčného jsem pořádně neviděla, měl široký tmavý plášť. Necítila jsem žádný pach síry, vlastně spíš slabý závan nějaké vůně, jejíž původ jsem nedokázala určit. Na místě zůstala na podlaze lehká námraza, na sloupech jinovatka, běžela jsem se hned podívat; obojí do rána zase zmizelo. Ale nebyly tam žádné stopy, přitom jsem si jistá, že ten cizinec musel přes námrazu přejít – ostatně zmizel skrz zavřené dveře. Sestoupila jsem ze zvonice ve chvíli, když už se ti dva rvali. Nestihla jsem vůbec nic udělat, stála jsem za sloupem jako zkamenělá.“ Jeptiška sepjala bezradně ruce. „Chtěla jsem začít zvonit na poplach, ale kdo by přišel? Kdo by se sem dostal včas a zároveň mohl Gabrielovi pomoci?“

„To jste dobře udělala, že jste nezvonila,“ potřásl Benedikt starostlivě hlavou. „Mohlo by to na vás upozornit útočníka. Možná byl příliš zaujatý svou kořistí – ale co kdyby ne? Mohl vám ublížit.“

„I kdyby to nakonec i ďábel byl!“ odpověděla jeptiška. „Jsem sice ubohá a hříšná, ale nebojím se ho!“

„Jak vlastně dokážete zvonit?“ zeptal se najednou Teodor.